

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокє число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Українсько-руский універзитет.

Під такою назвою видана памяткова книжка лежить перед нами. Комітет віча академиків сповнив, як бачимо, дуже скоро вложену на себе задачу: зібрати і видати весь материял, що дотичить віча академиків в справі основаня руско-українського універзитету. Після вступного слова від редакції слідує відозва, заміщена свого часу в часописях для скликаня віча, відтак промови референтів і делегатів на вічу і дословний текст меморіялу, який підписало 449 руских студентів висших шкіл та 57 матуристів. Відтак заміщені всі привітні письма і телеграми, які наспіли на віче зі всіх сторін краю. Своім багатством і піднесеним змістом сї привіти роблять одушевляюче вражінє. Кінчить ся книжка загальними увагами видавничого комітету та завзивом до товаришів-академиків, як і до цілої рускої суспільности, аби раз піднесену справу руского універзитету не залишили ані на хвилю доти, доки она не здійснить ся на користь і славу Русії-України.

З того багатого материялу подаємо отсе бесіду головного референта акад. М. Галуциньского, де ясно і основно обговорені історичні і фактичні підстави, що управляють руский народ до жаданя злого власного університету:

Сьвітлі Зборні!

Вже давно понад Европою прогомонїла борня за національні права, вже давно в Европі пошановано поодинокі національности і відда-

но їм те, що їм належить ся. Виїмково лише можемо на заході Европи знайти варварське і безпощадне нищенє національних прав. Там взяло тепер гору питанє соціальне та економічне і за них веде ся борня. Клясова рівноправність, пошанованє прав кожної одиниці, ось се кличі, ось се ціль, до якої стремлять чим раз више культурно поступаючі народи. У нас цілком інакше. У нас в Австрії на кождому кроці сильнійша нация давить і дусить слабшу, нехтує сї права, хоче знищити сї, зденационалізувати, ставить сильну свою лабу на слабкий еще організм. У нас Німці хочуть запанувати над Чехами та над Словінцями. Маляри старають ся винародовити Русинів, Румунів та Словаків, а в Галичині Поляки, себто верховодяча верства і шляхта, нехтують сильний числом, але слабкий впливом українсько-русський народ. І длятого ми ще в XIX-тому столітї боремо ся за національні права, а з другого боку мусимо стояти за питанєм соціальним та економічним; і в сей спосіб роздвоюють ся наші сили.

Ми у східній Галичині не маємо відповідного числа шкіл середних, народні школи в цілковитому занепадї, ми не маємо ані одной висшої школи і длятого не можемо розвивати ся на нашій рідній мові, ми не можемо скорим кроком поспішати за другими культурними народами. Ми мусимо ще кланяти ся і просити сильних міра сього, щоб нам віддали те, що є наше; бо ми не є панями на нашій рідній землі. Сумний се факт, але ще сумнійше мусить представляти ся і сея суспільна верства, що загарбавши собі не свої права, потім кидає як кусник хліба жебракови час від часу дрібну концесию і опісля голосить перед сьвітом, —

яка то згода є між Поляками і Українцями-Русинами. Се гидка перфідия!

Наше віче, яке українсько-русська академічна молодіж тепер устроїла, має запротестувати проти тих надужить, має далі домагати ся від правительства основаня українсько-русского універзитету, яко тої найвисшої наукової інституції, через яку лишень ми освічуючи себе зможемо культурно йти вперед. А цікаве воно, длячого правительство не дочуло ся до тої повинности, такую інституцію для нас створити, длячого воно на стілько нехтувало Українців-Русинів, та їх потреби і права? Якими причинами може оборонити ся правительство, що в той спосіб поступало з українсько-русским народом?

Коли ми приглянемо ся, о скілько иншим нациям в Австрії позволено розвивати ся на їх рідній мові, то увидимо, що тут нема одномірности, нема рівного права для всіх. А найяркійшим доказом сеї нерівности є Галичина, де побіч себе мешкають Поляки та Українці-Русини. По найновійшим статистичним обчисленням*), хоч зовсім нам неприхильним**), (як се виказав др. Іван Франко) виходить, що Українців-Русинів в цілій Австрії є 3,105,221, а Поляків, вчислені тут жида як також і ті, що уживають взагалі польської «товариської» мови — в цілій Австрії є 3,509,183. А все таки яким правом приходить ся нам бути в той спосіб упослідженими, яким правом тим більше, мусимо ми учити ся на чужій для нас мові — на

*) Rocznik statystyki Galicji. Rok V. 1894 — 1897. Lwów 1898.

**) Літ. наук. Вістник стр. 135.

НАТАЛЯ

або

ДВІ ДОЛІ РАЗОМ.

Поєма Михайла Макаровского.

ПІСНЯ ПЕРВА.

ЛЮБОЩІ.

(Далі).

А Наум в шинок заїхав, випив там осьмину,
250 Поповів, балакав де-з-ким; сівши-ж на скотину,
Поленув; прибувши в Хресці, кинувсь до Панаса;
Розказав, що його мила — донечка Тараса,
Безталанного погонця: він давно убитий,
І як жінка розказала, в землю незаритий
Тлів та тлів, поки остались мослаки на полі,
За високими горами десь на низькодолі.
«А за доною», каже дядько: «її ім'я Наталка,
По хазяйству мов неходить, а літа як галка;
Чепурна, палка як іскра, огрядна, змазлива,
260 Говірка, зірка, моторна; ще-ж і тим щаслива,
Що на грищах не бувала і на вечерничах;
Славить ся своєю честю й розумом в Теплицях.
Мати тож хазяйка добра, чесна і товкуща,
І на полі, і в господі, і в торгу тямуща;
Не яку худобу має, а живе з достатком;
Хліба — соли не боронить, з толком і порядком;
Я напив ся і наїв ся так мов у господі,
Хоть не знала, не гадала о своїй пригоді.
От тобі, небож, вся правда, правда без обману,
270 Я кажу, що оком бачив; що нема-ж изяну, —
І в шинку мені казали, і як був в дорозі
Не було худого слова від людей небозі.
По сій мові, небораце, коли маєш волю,
І бажаєш вік ділити з дівчиною долею,
Батька упроси і неньку, щоб благословили,
І тебе туда зо мною швидче одпустили;

Бо бач ся голубка швидко полине із дому,
Вийде заміж молодая на талан другому».
Опанас поставив пляшку, оселедець крає,
280 Дядько чарку, другу, третю, не і заїдає...
Підобрав... пішов до дому з новим подарунком,
З півдесяточком сомини і тарані клунком.

А Панас і сам надумавсь, і Наума слуха;
Умоля на поміч Бога; кинув ся як муха,
Полетів до батька й неньки, в ноги упадає,
Хлипа, хлипа, слізюньками руки їм вмиває.
«От — тепер то», каже: «сина поблагословіте,
І до милої дружини їхать поведіте!
Я найшов сї в Теплицях, біля Полянина;
290 Дівка бідна, тільки-ж чесна, добрая дитина,
Віру, правду, волю Божу з малства розуміє;
Горювати научившись, знать добро зуміє;
Матїнку свою шанує, послушна бабусі,
То така і свекру буде і своїй свекрусї».
Батько Влас і мати Стеха разом обомліли;
Той заохавсь, ся стогнала, вкупі туманїли;
Серденько в того занило, у сеї трясло ся.
«От таки і нам утіху знати доведло ся!»
Каже й плаче добра мати; образи готувить;
300 Як Улас своє промовив, і вона то-ж мовить:
«Бог тобі на поміч, сину! Я благословляю,
І про се молебень завтра рано одспівую,
Та й поїдете з Наумом». Но Улас прибавив:
«Чи то-ж можно, щоб я сина доброго оставив?
Простягну й я старі ноги, взявши келен в руки;
Одтопчу нові підшви, вибою закаблуки,
Потягну і доберу ся сьак-то-так в Теплиці,
Подивлю ся на господу й доною удовиці,
Поговорим любо з нею, і як з рушниками
310 До неділлї поверну ся, то сими руками
Одміно Сьвятїй Покрові сьвічку дорожую
І на корогах до церкви двісті подарую».
Добра Стеха любовалась шуткою такою:
«Чи тобі-ж до шмиги сватать сина піхотою?
Нащо-ж волики ми маєм, і вози і коні,
На толоці, і на полі, і в дворі, в загоні?»
Се сказавши, заходилась снідать готувати,
А Панас палав, щоб старост швидче поскликати.

мові, якої ми не потребуємо ні в практичному життю, ні для теоретичного образования. Чи маємо се робити для красних очей верховодячих у нас сфер? А тим більше се нас болить, тим більше виходить воно для нас кривдяче, з тим більшою силою ми мусимо домагати ся свого, бо воно нам належить ся, тим більше, що на кожному кроці бачимо лише несправедливість і брутальність.

Візьму я тут під увагу шкільництво. Пригляньмо ся попередю народним школам а будемо мати один наглядний доказ ярких кривд.

В цілій Галичині в р. 1895/6 маємо всіх народних шкіл разом чинних і нечинних 4.138: польських 1.976, руських 2.125, (не рахую тут німецьких), з того всіх чинних 3.659; польських 1.813, руських 1.812, виходить нечинних польських було 163, руських 313: а вже в р. 1896/7 всіх народних шкіл чинних і нечинних було 4.161: польських 2.010, руських 2.115; з того всіх чинних 3.656: польських 1.860, руських 1.763, значить нечинних польських 150, а руських 352.

З того виходить, що в одному році можуть стати ся нечувані річи, яких як би хто не бачив в урядових справозданнях, не міг би дати їм віри, — бо годі собі представити, аби щось подібного могло взагалі діяти ся.

В протязі одного року, сеж з р. 1895/6 на р. 1896/7 прибільшено всіх шкіл разом 23. Однак-ж, коли число польських шкіл постійно росте, бо з одного року на другий приросло 34, то руських шкіл число зменшило ся о 10. Але з другого боку, коли число нечинних польських шкіл зменшило ся о 13, то число руських шкіл нечинних прибільшило ся о 39. Значить, як з одного боку меншає загальне число руських шкіл, так знову росте число нечинних шкіл. З того можна заключати, що за кільканайцять літ можемо при такому скорому поступі дочекати ся, що будемо мати вже тільки дві сотки руських народних шкіл, але й то тільки на папері, бо вони будуть нечинні.

Що до середніх шкіл, то справа сеся рівнож сумно представляє ся. Ми маємо нараз аж чотири гімназії з українсько-руською викладовою мовою, и не маємо ані одної реальної школи. Всі иньші гімназії як і реальні школи є польські, українсько-руська мова є там зглядно-обовязковою, а по найновішому розпорядженню ц. к. Ради шкільної кравейої руську мову усунуено на останній плян І такий то стан шкільництва у східній Галичині, де ми повинні мати в кожному більшому місті одну гімназію з українсько-руською викладовою мовою. Дятого п а-

вительство повинно як найскорше постарати ся заложити гімназії з українсько-руською викладовою мовою в таких містах, як. Чортків, Станіславів, Самбір, Дрогобич, Сянік, Бережани, Броди, Сокаль, Стрий, Заліщики, Бучач, а на Буковині: в Кіцмани та Вижици. Сього вимагають права, які кожній нації абезпечує закон. Вимагає сього також постійний зріст числа учеників-Русинів по гімназіях. Бо коли в році 1886/7 було учеників-Русинів по гімназіях всіх разом 1.896, то вже в р. 1896/7 се число взросло о більше як 400, бо було їх 2.370. І се число постійно росте, бо тепер при отвореню нової гімназії в Тернополи число се переходить 3.000. І що за причина тим ученикам Українцям-Русинам накидувати чужу мову до універзитетскої науки, коли на їх рідній мові можна і викладати і учити ся.

Українсько-руському народови тим більше те все належить ся і належні права мусить ся йому віддати, бо він так само, як і иньші поносить тягари для держави, бо дає рекрута, платить податки. А такі речі не дадуть ся погодити з справедливістю і чогось подібного не можливо рівнодушно зносити! Таке уюсліджене нашого народу не досить, що нас болить, але воно примушує націю ненавістю горіти до кривдників, воно дає принуку у всякий спосіб домагати ся своїх прав!

І податкові суми промовляють за нами: в році 1896 заплачено в Галичині безпосередного податку 11,480,000 зр. а посередного податку 55,700,904 зр. — з чого чистий дохід держави вносить 64,176,804 зр. Майже половину з безпосередних податків а добру половину із посередних платить руський нарід. Річно проте платять Русини в Галичині понад 30 мільонів зр. державних податків — а сума їх безнастанно росте.

І ми за такі тягари, за нашу кров і працю мусимо домагати ся для нас всіх тих прав, якими тішиться ся кожда иньша нація. Просити годі вже! Ра треба сильно виступити в обороні наших прав!

Приступаю до частини найважнійшої, до сеї точки, яка спонукала нас зібрати ся з найдальших окраїн держави. Се є справа українсько-руського університету. Ми маємо, — які вже вони є — народні школи, ми маємо мале число гімназій, але не маємо тої найвисшої інституції, яка є мірилом культурности кожного народу.

Правительство часами старало ся щось зробити в Галичині для Українців-Русинів, щоби їх бодай на хвилину заспокоїти. Однак-ж з другого боку старало ся бути в згоді з польськими

верховодячими сферами і зі шляхтою, мимо того часом особливо в хвилях непевних, щоби Українців Русинів мати по своїй стороні, робило їм деякі уступки. І сим дасть ся вияснити лишень се дво личнеї поступованє правительства.

Вже в 1784-ому 21-ого жовтня заложено а 16-ого падолиста того року за цїсаря Йосифа II. отворено львівський універзитет. А 9-го марця 1787. декретом ц. к. придворної канцелярії заложено у Львові руський ліцей для наук богословських та філософічних. Р. 1805 звинено цілком універзитет ві Львові, а на його місце заложено ліцей.

Аж в р. 1817. 7-ого серпня відновив цїсар Франц I. універзитет у Львові. Тоді всі виклади відбували ся по німецьки. Але в памятному 1848 р. правительство в непевному часі почуло ся до повинности бодай в частині вдоволити кожду націю. І тоді на богословському видлі в р. 1848 отворено катедру пасторальної теології з українсько-руською викладовою мовою. В році 1839 викладано на універзитеті догматику, а кромі сього катехитику та методику по руски. А вже в р. 1858 догматику викладають в латинській мові. На філософічному видлі в р. 1849 установив уряд катедру руської мови і літератури. А знов в р. 1894/5 отворено катедру українсько-руської історії. На видлі правничому виклади в українсько-руській мові почали ся донерва в р. 1862. Тоді були виклади процесу цивільного і права карного. Як в р. 1873 устали виклади цивільного процесу, так вже до нині нема тої катедри. В р. 1870 почали ся виклади цивільного права.

І нині ось як представляють ся на львівському універзитеті катедри з українсько-руською викладовою мовою:

На богословському дві катедри: пасторальна та педагогія; на правничому рівнож дві катедри: цивільне право і карне право з карним процесом; на філософічному видлі число се нічим не відбігло від тамтих, бо є катедри українсько-руської мови і літератури, та українсько-руської історії і то з обмеженим обсягом. Катедра, яку займає тепер проф. М. Грушівський є властиво катедра всесвітньої історії з українсько-руською викладовою мовою. На жаль, до сього часу не позволено проф. М. Грушівському завести семинарія і не допущено його до іспитової комісії. Оть як представляє ся у нас запоручений законами утравізм, підчас коли ми користаючи з міністерияльних та цїсарських розпоряджень повинні мати иньший зовсім стан на львівському універзитеті. (Далі буде).

Сї настигли; по молебні, помилившись Богу,
320 Попіли та й пустились в двох возах в дорогу
З батьком Власом і з Панасом, тільки без Наума,
Бо його сестра Луциха вибрала за кума.
Ідуть, ідуть... удовиця змови їх не знає,
Оказию-ж на господі про талан свій має.

ПІСНЯ ДРУГА.

ВЕСІЛЛЯ.

Ще в четвер, як тільки сонце глянуло з востока,
Де взяла ся і спустилась на току сорока;
Відтіль плиг та плиг, і миттю к покутю добралась,
Обізвалясь і з віконцем мов поцілувалась;
Полетіла на ворота, борсалась, скакала,
Скреготала, скреготала й невидима стала.
«О-те-ж, доню, гості будуть», каже добра мати:
«Мабуть баба Василюха прийде погуляти,
Або станова з Окрайця привезе роботу.
10 Бо про те давно квилала, та і в сю суботу.
Затопа-ж, вари обідать, я повимітаю,
Прихвачусь мерщій до тіста, пироги побгаю.
Не виходили із церкви (день той малось свято),
Тут-же все було готово і горілки взято.
Стіл дубовий покривала біла скатертину;
Поверх його паляниці склала Харитина;
Засвітила з воску свічку, Богу помолилась,
Сіла мовчки біля полу і в вікно дивилась.
Як ось стук! пшоқ підняв ся, кінській два вози
20 Ідуть в дворик. У Наталі наворачились сльози.
В першій возі Опанас був з татусем Уласем;
В другім Тупотун Омелько з Гнатом Чукутасом.
Опанас в жовтинцях нових і в новім жупані,
Молодик чорнявий, гарний, митий мов у бані;
Стьожка гарна голубая на грудях лежала;
Шапка кримськая головку любо накривала;
А чуприна мов шовкова слалась понад ухом;
З люлькою Панас не знав ся, як з Нечистим духом.
Не вживав він і кабаки і не пив горілки.
30 З нуду грав на балабайку, брав ся до сопілки.
От і ветали, отрусились і пустились в хату,
Чепурну, веселу, гарну, тільки небагату.

Положивши хліб як треба, рядом садовились;
На Наталю молодую залюбки дивились.
Ся як ластівка літала в сінцях і в коморі.
Прибрала коло столу, поралась на дворі.
І Харина, що ніколи кривди не любила,
Сала кус самий любіший зараз подробила;
Наламала паляниці, рядову підносить,
40 Пить і їсти так як дома, пообідать просить.
Гості хліба не цурались: вже не стало сала;
Пирогів стояла миска, но мов не бувала;
Згас і борщ; почавши юшку, старости провадять:
«От-такі-то мабуть страви і панам не вадять!
Ну!.. уміли готувати і на стіл давати!
Знать тімахи коло печі і дочка і мати!»
Кононенко осьміхнув ся, як-же вдоволнив ся,
Рушником обтер парсуну і перехрестив ся;
Встав з Панасом із-за столу; кашлянув тихенько:
50 «Слухай, каже, Харитино, чутко та пильненько!
От, як бачиш, сина маю; ти — дочку Наталю,
Дівку чесну, роботящу, і хозяйку, й ткалю.
Помолімось-же ми Богу і звяжім їм руки,
Та і ти іди до мене, щоб не знать розлуки;
Будем в купі їсти, пити; будемо робити,
Діточками веселить ся і Христа хвалити.
Як почула Харитина від Уласа речі,
Червоніла, то блідніла, стоя коло печі;
І дитини молодой і себе жалала;
60 Вік свій з нею коротати і отдать хотіла.
Тричі говорить приймалась; тричі оставлялась;
Так як риба против шуму довго умудралась;
І нешвидко, положивши хрест святий на груди:
«Слухай, каже, пане Влаसे, чуїте, добрі люди!
Коли Госпідь показав вам до мене дорогу;
То нехай-же так і буде, як угодно Богу.
Повінчаєм діток наших, но аж в ту неділю,
Щоб зобрати ся як треба вам і нам к весіллю.
А за мене не турбуйтеся; маю вам сказати,
70 Що й на крам не проміняю дворища і хати;
Буду жить, як Госпідь судить, і свою дружину
Поминать не перестану, поки тут-же сгину».

(Далі буде).

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
6:10	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	6:20	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава				
6:50	з Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	1:55	до Підволочиск (Київ) Бродів дв. головний				
7:10	з Зимної-води	2:08	6:30 до Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави				
7:40	з Янова	2:45	6:30 до Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави				
7:55	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:30	8:45 до Кракова (Відня, Варшави), Стружа				
7:44	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче		9:10 до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)				
8:05	на дв. головний		9:25 до Янова				
8:15	з Сокаля, Рави рускої		9:35 до Підволочиск, Бродів, Гусятин дв. Підз.				
9:00	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.		9:53 до Янова				
11:15	з Ярослава і Любачова		10:10 до Белзця, Рави рускої, Сокаля і Любачова				
1:50	з Іцкан, Чернівців і Станиславова		12:50 до Янова від 1. липня до 15. вересня вкл.				
11:55	з Янова		тільки в неділі і свята				
1:01	зі Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки		2:15 до Брухович тільки від 1. липня до 10. вер.				
1:40	від 7. вер. до 15. пад. включно		вересня включно в неділі і свята				
2:20	з Підволочиск (Київ) Бродів на дв. Підз.		9:45 до Іцкан (Ясс, Букарешту)				
2:35	на дв. голов.	2:55	до Кракова (Відня) Хабівки ч. Ряшів				
5:55	з Сокаля, Белзця і Любачова		до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.				
Ніч			до Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.				
8:45	з Кракова (Відня) Самбора, Хирова		3:20 до Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.				
6:20	з Іцкан, Сучави		3:26 до Брухович				
	з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30.		5:25 до Ярослава				
	вересня щоденно, а від 1. червня до	Ніч					
	15. вересня тільки в неділі і свята	12:50	6:21 до Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави				
7:58	з Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16.		6:40 до Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.				
8:15	серпня до 10. вересня вкл. щоденно		6:50 до Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.				
8:14	з Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.		7:00 до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша				
9:21	з Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.		7:10 до Сокаля і Рави рускої				
9:55	з Кракова (Відня, Берлина), Сянока, Пешту		7:20 до Тернополя дворець головний				
12:30	з Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави		7:42 до Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900				
10:10	з Підволочиск (Київ), Бродів на дв. Підз.		8:35 > > > 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.				
10:25	на дв. голов.		9:10 > > > 1. чер. до 30. жов. в нед. і св.				
10:30	з Лавочного (Пешту) Хирова	2:36	10:40 до Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави				
12:10	зі Скольного, Калуша		10:50 до Кракова (Відня, Варшави), Сянока				
3:05	з Підволочиск на дворець Підзамче		11:10 до Підволочиск, Бродів дв. головний				
3:30	на дворець головний		11:32 до Янова				
2:16	з Кракова (Відня), Самбора, Сянока		4:10 до Кракова (Відня, Берлина)				
			5:50 до Брухович від 7. мая до 10. вересня				

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Час середно-європейскій рівнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцких ч. 5) уділяє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

За певну і добру льокацію поручаємо

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні коронові
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи товариства кредитового земского
- 4 1/2% листи Банку краєвого
- 5% облігації Банку краєвого
- 4% позичку краєву
- 4% облігації пропінацийні

і всілякі ренти державні
Ті папери продаємо і купуємо по найточнішій курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

Вдова по сьвященику

пошукує

двох учеників з народних шкіл на помешканє з віктом.

Зголошеня письменні приймає з гречности Адміністрация часописи «Руслан».

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ

Драма з галицкого еміграційного руху в 4. актах.

Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА

комедия в 3. актах з сільского житя.

Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА

історична трагедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.

Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа

шутка в 5. актах з міського побуту.

Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР

комедия в 1. акті опрацьована після німецького.

Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно

оповіданє з льотерийних пригод.

Ціна книжки 15 кр.

На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропигійській книгарні.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНѢСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впреев. Митроп. і Преев. Еп. Ординариатам всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарскі звяряди, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1898 виносить:

Фонд резервовий	96.775 зр. 05 кр.	} 206.880 зр. 57 кр.
Резерва премій	64.263 „ 12 „	
Фонд основний	45.000 „ — „	
Резерва спеціальна	842 „ 40 „	

Тарифи «Днѣстра» дуже умірковані, услія обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся безпробовочно. До кінця 1898 року виносили виплачені шкоди 527.790 зр. 67 кр. Поліси «Днѣстра» приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через «Днѣстеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услія, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту «Днѣстеръ», стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністратійні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителів, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4%. Удїл членський виносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Днѣстрѣ». Інформації уділяє Дирекция листовно.

Зголошеня о удїленє агенцій в окрестностях де нема близько агентів «Днѣстра», приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти».)

Галицкий Банк кредитовий

почавши від 1 лютого 1890 видає

4% АСИГНАТИ КАСОВІ

з 30-дневним виповідженєм,

3 1/2% АСИГНАТИ КАСОВІ

з 8-дневним виповідженєм,

а всі инші находячі ся в обігу 4 1/2% Асигнати касові з 90-дневним виповідженєм будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4% з 30-днев. речинцем виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890.

Дирекция.